

ไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเวชระเบียนประวัติคนไข้

เรื่องนี้เป็นข่าวน่าสนใจมากในช่วง ๒-๓ วันนี้เมื่อมีข่าวศาลชั้นต้นที่ใช้เวลา ๓ ปีกว่าตัดสินว่า แพทย์โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งมีความผิดฐานวินิจฉัยโรคผิดว่าผู้ป่วยเป็นโรคร้ายแรง เข้าใจผิดมาตลอด ทุกข์ทรมานใจสาหัส พอตั้งสติได้ไปตรวจที่โรงพยาบาลอื่นไม่พบโรคดังกล่าว แพทย์มีความผิดต้องจ่ายค่าเสียหาย แต่โรงพยาบาลไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ เลย แต่หากเป็นโรงพยาบาลของรัฐบาลผู้ป่วยมีสิทธิอะไรบ้าง

เรื่องของเรื่องก็คือภรรยาของนายภูเก็ตเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลวชิระภูเก็ตด้วยอาการ เวียนศีรษะและอาเจียน ใช้เวลารักษาเพียง ๗ วันภรรยาของนายภูเก็ตก็เสียชีวิต นายภูเก็ตจึงเฝ้าปากขอถ่ายเวชระเบียนประวัติคนไข้ของภรรยา และต่อมาได้มีหนังสือขอให้โรงพยาบาลแจ้งผลการพิจารณาให้เป็นทางการ ซึ่งโรงพยาบาลฯ ก็ได้มีหนังสือถึงนายภูเก็ตแจ้งปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอโดยอ้างมาตรา ๑๕ (๒) และ (๕) นายภูเก็ตจึงมีหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

คณะกรรมการวินิจฉัยฯ พิจารณาคำชี้แจงพร้อมเอกสารที่โรงพยาบาลฯ จัดส่งไปให้แล้วทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่าแพทย์ระบุสาเหตุการเสียชีวิตของผู้ป่วยว่าเนื่องจากไตวายเรื้อรัง แต่นายภูเก็ตสงสัยจึงมีคำขอข้อมูลการรักษา แต่โรงพยาบาลฯ ปฏิเสธ คณะกรรมการวินิจฉัยฯ พิจารณาแล้วได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับเอกสารไวน่าฟังครับว่า เวชระเบียนประวัติคนไข้เป็นเอกสารที่แสดงอาการเจ็บป่วยของผู้ป่วยและการให้การรักษารักษาของแพทย์และบุคลากรของโรงพยาบาล จึงเป็นเอกสารข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการรักษาพยาบาล แต่เมื่อผู้ป่วยถึงแก่กรรมแล้ว การขอความยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลการรักษาของผู้ป่วยย่อมเป็นไปไม่ได้ นายภูเก็ตเป็นสามีของผู้ป่วยซึ่งถึงแก่กรรมเป็นทายาทตามกฎหมาย จึงมีสิทธิขอทราบข้อมูลข่าวสารได้ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเวชระเบียนของผู้ป่วยกรณีนี้จึงไม่เป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลของผู้ป่วย จึงวินิจฉัยให้โรงพยาบาลวชิระภูเก็ตเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้แก่นายภูเก็ต

กรณีที่เป็นข่าวคู่กรณีเป็นเอกชนซึ่งไม่อยู่ในบังคับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ครับ ต้องเป็นโรงพยาบาลรัฐบาล และหน่วยงานของรัฐเท่านั้นครับ

(ที่ พส ๗/๒๕๕๘)